మధుమాసం! మనకోసం!

—ఆర్. ప్రమీలాకుమారి

అది ఆంధ్రా యూనివర్సిటీ గర్ల్స్ హాస్టల్.

ఆ వేళ ఆదివారం.

అది అందమైన సాయంకాలం.

"ఏయ్, మధూ! నీకోసం ఎవరో విజిటర్సు వచ్చారు. ఏమిటే నిద్ర? లే." తనకోసం విజిటర్సు రారులే అన్నధీమాతో గాఢంగా నిద్రపోతున్న మధుమతిని కుదిపి లేపుతూ అంది సుధ.

మంచి నిద్రమత్తులో ఉన్న మధుమతి ఇటునుంచి అటు తిరిగి పడుకుంది.

"ఏయ్, పిల్లా! మీ అమ్మగారొచ్చారు. మీ మధు నిద్రపోతోంది, వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పమన్నావా?" కోపంగా అంది సుధ.

జాగ్రదవస్థలో ఉన్న మధు చెవులకి ఆ మాటలు కర్ణాకర్ణికగా సోకాయి. ఒక్క నిమిషం పోయాక వాటి అర్థం తెలిసింది. దానితో నిద్రమత్తూ గిత్తా ఒక్కసారి వదిలిపోయాయి.

ఒక్క ఉదుటున లేచి కూర్చుంది.

"ఏమిటి? ! మా అమ్మ వచ్చిందా? నిజంగా?" మంచం దిగి గబగబ డోర్ దగ్గరకు వెళుతూ అంది.

"అమ్మయ్య! ఇప్పటికి తెలివొచ్చింది. అవును. సాక్షాత్తూ మీ అమ్మగారే వచ్చారు. నీ కోసం ఎదురుచూస్తూ బయట కూర్చొని ఉన్నారు" అంది సుధ వెక్కిరింపుగా.

మధు గబగబ అద్దం తీసుకొని మొహం మీద పడుతున్న ముంగురుల్ని సర్దుకుంది. చీరా, జాకెట్టూ సరిచేసుకు గదిలోంచి వెళ్ళిపోయింది.

"ఈ అవతారంతోనే? మీ అమ్మగా

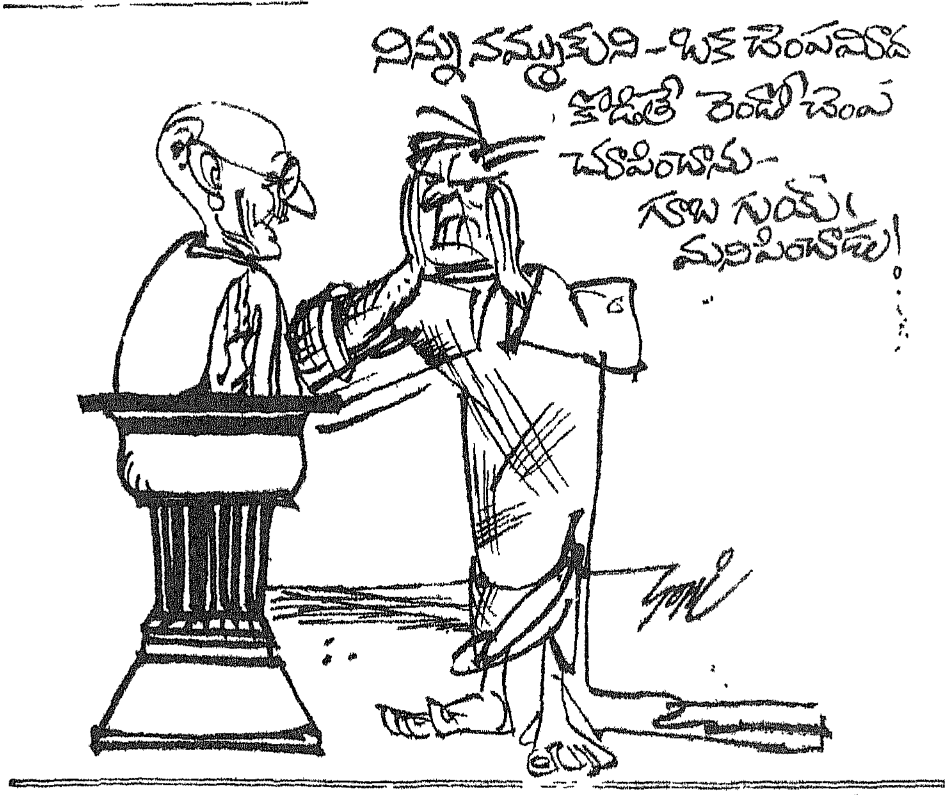

తొక్కురే కాదు వచ్చింది. ఆవిడతో ఎవరో ఆడవా ళ్ళిద్దరు ఉన్నారు. ఆ కొత్త వాళ్ళకి ఈ నిద్ర మొహంతోనా మొప్పు దర్శన మిచ్చేది?" మధు వెనక నుండి అంది.

"ఆడవాళ్ళ? ఎవరబ్బా!" పోటోయ్య టిల్లా ఆగి కనుబొమలు చిట్లించింది మధు.

"ఏమో? ఎవరో తెలియదు. [illegible] వాళ్ళు. ఎర్రగా, గ్రాండ్‌గా ఉన్నారు" అన్నది సుధ.

మధు ఒకసారి తన చీర వంక చూసుకుంది. నల్లటి బోర్డరున్న గులాబీ రంగు ఫుల్‌వాయిల్ చీర!

నిర్లక్ష్యంగా చప్పరించి, "పోన్లెద్దూ. ఎవరయితేనేం? ఇప్పుడు ముస్తాబు చేసుకుంటూ కూచొనేటప్పటికి గంట పడుతుంది" అంటూ ఒకచుక వెళ్ళి పోయింది.

"నీకెం, తల్లీ! జాలియుటేవి. ఎలా ఉన్నా బాగానే ఉంటావు" అంటూ సుధ అంటున్న మాటలు ఆమెకు వినిపించ లేదు.

వరండాలో కుర్చీల్లో కూర్చుని ఉన్నారు మధు తల్లి పార్వతమ్మా, ఆవిడ కూడా వచ్చిన ఆడవా ళ్ళిద్దరూ!

"అమ్మా!" అంటూ ఇంచుమించు పరుగు నడకతో వచ్చి తల్లి దగ్గర వాలింది మధు.

వాత్సల్యంతో కూతుర్ని దగ్గరకు తీసు కుంది పార్వతమ్మ. మధు ఆ క్షణంతో తల్లి దగ్గర పసిపాప అయిపోయింది.

"ఏమమ్మా! ఇప్పుడేనా నిద్రలేచావు? తల్లైనా దువ్వుకోలేదేం?" అంది పార్వతమ్మ కూతురి తల [illegible].

"నా [illegible] నిద్రపోతున్నాను. [illegible] కూడా ఉండటం [illegible] నొప్పి కూడా అనిపించింది. అందుకని రెస్టు తీసుకున్నట్టు కూడా ఉంటుందిలే అని ... అయినా, నువ్వు ఇలా వస్తున్నానని లెటరయినా వ్రాయలేదుగా!" మధు సంజాయిషీ ఇచ్చుకోవడం మొదలు పెట్టింది.

"ఏది? నేను కూడా [illegible] దమ్మా! ఇదుగో, [illegible] మొన్ననే [illegible] కొచ్చారు. ఆవిడ నీకు అత్తయ్య అవుతారు. ఇవి — [illegible] అమ్మాయి, విమలాదేవి." ఆ ఆడవా ళ్ళిద్దర్నీ పరిచయం చేసింది పార్వతమ్మ.

అప్పుడు మధుకి గుర్తొచ్చింది — తాను ఇంతసేపూ మర్యాదకయినా వాళ్ళని పలకరించలేదనీ, వాళ్ళ ఎదుటే తల్లి దగ్గర గారాలు పోతూందనీ.

చటుక్కున సిగ్గుపడి వాళ్ళిద్దరికీ నమస్కారం చేసింది. "నమస్కారం. ఏమీ అనుకోకండి. మా అమ్మని చూసిన సంతోషంలో మిమ్మల్ని వెంటనే పలక రించలేక పోయాను" అంది క్షమాపణ చెప్పుకుంటున్నట్టు.

పెద్దావిడ మందహాసం చేసింది.

"ఫర్వాలేదు. ఇంతకీ తలనొప్పి తగ్గిందా, అమ్మా?"

మధు నవ్వుతూ తల ఊపింది.

"[illegible]! అత్తయ్యగా రింతకు [illegible] వచ్చినట్లు లేదే" అంది, [illegible].

[illegible] కూతురు [illegible] మొహాలు [illegible] కోవడం మధు గమనించలేదు.

"ఏది? ఉత్తరాలూ, రాకపోకలూ లేక — దూరపు బంధుత్వం కూడా అవడంతో అలా దూరంగానే ఉండి పోయాము. ఏదో సందర్భం పడి వాళ్ళు [illegible]. నన్నూ రమ్మని [illegible] — సరే, నిన్ను కూడా చూసి [illegible] ఉంటుందని ఇలా వచ్చాను" అన్నది పార్వతమ్మ.

"అయితే, మీ రుండేది [illegible] నన్నమాట!" అంది మధు వాళ్ళవైపు తిరిగి. "అయితే, మేము అప్పుడప్పుడూ వచ్చి మిమ్మల్ని బోరుకొడుతూంటా మండి" అంది నవ్వుతూ.

"అప్పుడప్పుడూ కాదమ్మా! పోస్టులు మానేసి మా ఇంట్లోనే ఉండమని చెప్పడానికే మేము వచ్చింది."

మధ్యలోనే ఆవిడ మాటల్ని అడ్డు కుంది మధు.

"అత్తయ్య గారూ! తొందరపడి నన్ను ఆహ్వానించా రంటే తరవాత చాలా బాధపడతారు. నాకు పాటలన్నా, సినిమా లన్నా, పుస్తకాలన్నా పిచ్చి! అందులో [illegible] ఇంట్లో ఉంటే వంటింట్లో కూడా [illegible] కూడా [illegible] [illegible] మా అమ్మ [illegible]. కదమ్మా!" [illegible].

"[illegible] చదువుతో [illegible] ఇంకా చిన్నతనం పోలేదు, వదినగారూ" అంది పార్వతమ్మ. ఆ వదినగా రంటుటే ఆవిడ మందహాసం చేసింది.

"[illegible] తీసుకున్నావు?" అంది విమలాదేవి.

మధు [illegible]. [illegible] అలా [illegible].

మధు హుషారుగా [illegible] వచ్చింది.

"ఎవరోయ్ ఆ వచ్చిన వాళ్ళు?" అన్నది సుధ, మంచం మీద పడుకుని చదువుతూన్న పుస్తకం మూసి.

"ఎవరో దూరపు బంధువుల్ట" అంది మధు, తల్లి తీసుకొచ్చిన స్వీట్సు డబ్బాలూ, ఊరగాయ సీసాలూ టేబుల్ మీద పెడుతూ.

"అంతేకదా! [illegible] వచ్చా రనుకున్నా [illegible]."

డబ్బా మూత తెరవడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్న మధు [illegible] ఇటు తిరిగింది.

"[illegible]! నీ [illegible] [illegible] ఏమిటో నీకు [illegible]?" అంది.

సుధ [illegible], "నాకేం తెలియదు" అంది.

"ఏమి టా సంధి ప్రేలాపన?"

"నాకు బుద్ధి అన్నది ఉంది. ఏంబిషన్ గురించి తెలియదు అని దా నర్థం."

"అయితే, క్షమించాం. తెలియకపోతే తెలుసుకో. మిస్ మధుమతి అనబడే ఈ లేడీమణి — ఎమ్. ఎస్‌సి., పిహెచ్. డి. అయ్యేదాకా పెళ్ళి చేసుకోదూ [illegible] సంగతి. మనం అప్పటిదాకా మేరేజ్ మాటే ఎత్తొద్దు."

"మనం అనకోయ్. మా బావ వింటే చంపేస్తాడు నన్ను."

"సంతోషించాం" అంది మధుమతి, డబ్బా మూత తెరిచి రవ్వలడ్డూ తెచ్చి సుధ నోట్లో కూరుతూ.

* * *

అయిదు రోజులు గడిచాయి. మధు మతికి తల్లిదగ్గరనుండి ఉత్తరం వచ్చింది.

కూనిరాగం తీస్తూ కవరు విప్పింది.

"చి. సౌ. మధుకి,

ఆశిస్సులు. నేను నిన్ను కలుసుకున్న మరునాడే విశాఖపట్నంనుండి వచ్చేశాను. నువ్వు కులాసాగా ఉన్నావనీ, శ్రద్ధగా చదువుకుంటున్నావనీ భావిస్తాను. నీకు ఒక ముఖ్య విషయం కారణంగా ఈ ఉత్తరం వ్రాస్తున్నాను. కోపగించుకోకుండా సావధానంగా చదవవలసింది. మొన్న పెళ్ళిచూపులకి నాతో కూడా వచ్చిన వ్యక్తుల్ని చూశావు. వాళ్ళ ప్రవర్తన నీకు ఇష్టపడిందనే నేను భావిస్తున్నాను ..."

మధు చదువడం ఆపి కన్నీళ్ళు తుడుచుకుని ఉత్తరాన్ని విప్పి [illegible] తిరిగి చదవడం మొదలు పెట్టింది.

"వాళ్ళు ముఖ్యంగా నిన్ను చూసే ఉద్దేశ్యంతోనే వచ్చారు. నీ కెలాగూ బి. ఎస్సి. పూర్తయ్యాక పెళ్ళి చేసేద్దామని మేమనుకుంటున్నాం కదా? వాళ్ళబ్బాయి ఏదో ప్రైవేటు కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. నేను చూశాను. అబ్బాయి చాలా చక్కనివాడు."

మధు గుండె ఒక్క క్షణం దడదడలాడింది.

"కాని ఇంకో విషయం. ఏదీ దాచకుండా నీకు చెప్పడమే మంచిది. అబ్బాయికి రెండేళ్ళ క్రితమే వివాహం అయింది. అతడు ప్రేమించిన ఆ అమ్మాయి ఆరోగ్యవంతురాలు కాదట. వాళ్ళు వాళ్ళ లంతా దాచిపెట్టి పెళ్ళి చేశారట. పెళ్ళయిన ఏడాది తిరక్కుండానే ఆ అమ్మాయి పోయింది. ఇక్కడే [illegible] నుంచి అబ్బాయి [illegible] కోడలుగా తెచ్చుకో [illegible] నిన్ను చూసి వాళ్ళంతో [illegible] మనుషులు [illegible] వాడు, [illegible] ఆ అబ్బాయి [illegible] [illegible] రరు కూడా [illegible] [illegible] పేర్కొం.

[illegible]

[illegible]"

[illegible]

కావ్యాంత [illegible]

'[illegible] అందమైన! ఎంత [illegible] అమ్మ ... [illegible] అమ్మ ఎలా రాయ [illegible]'

మధు [illegible] పోయింది. 'అయితే [illegible] ఎస్. ఎస్సి. పూర్తిచేసి [illegible] చుట్టుకుని, జీవితాంతమంతా [illegible] వేయాలా! [illegible] — [illegible] ఎవర్ని [illegible] ఎక్కడో జీవుడ్ని ఎలా వ్రాసింది అమ్మ! రెండో పెళ్ళట. పెళ్ళాం పోయి ఏడాదయింటట. పాపం! [illegible] సోగానే [illegible] కూడా [illegible] దిద్దించి [illegible] గిరిగి తిరిగి [illegible] [illegible] ఇంకే ఎదిరించా [illegible]

'[illegible]!' [illegible]

[illegible] సంస్కార [illegible] మొదలు [illegible]

"[illegible]!

[illegible] ఉత్తరం ఇచ్చితే [illegible] కానీ, ఏ దారిన పోయే దానయ్యకో నన్ను కట్టబెట్టి నా భవిష్యత్తు దించుకోవాలని మీరు ఎదురు చూస్తున్నారని అనుకోలేకపోయాను. నేను మీ కంత బరువైపోయానని తెలిసి ఎందుకైనా మంచిదని [illegible] పెళ్ళి [illegible] కట్టబెట్టి [illegible] [illegible] ఇంత [illegible] [illegible] ఇంతకంటే అధికం [illegible] మన్నించ వలసింది.

నమస్కారములతో...
—నీ మధు."

ఆ ఉత్తరాన్ని కవరులో పెట్టి అంటించి, పోస్టు చేయమని సుధకి ఇచ్చేసి, [illegible] సాయంకాలం [illegible] మధు.

"[illegible]! [illegible]" అంది [illegible]

"[illegible]! [illegible] తడమ్మా. కొంచెం రెస్ట్ తీసుకుని తరవాత నీకు అంతా చెప్తాను" అంది మధు కళ్ళు మూసుకుంటూ.

2

తిరుగు టపాలో విశ్వం పోస్టు రాలేదు గానీ, పట్టి జవాబు మాత్రమే వచ్చింది. మధు ఇష్టప్రకారమే అంతా [illegible], [illegible] కాన్సెలు [illegible], ఏ దిగులూ పెట్టుకోవద్దని దాని సారాంశం.

ఆ జవాబు చదివాక పోయిన ప్రాణాలన్నీ తిరిగి వచ్చాయి మధుకు. మధ

చేతులు పట్టుకుని రూమంతా గిరగిరా తిరిగింది.

సంగీతమంతా అంగకుముందే విని ఉన్న సుధ కూడా సంతోషించింది. "పోనీలే, ఫీజా సరిగింది. పెళ్ళి కాని ఆడపిల్లలున్న తలిదండ్రులకు ఈ విధవాయిలంతా నల కూబరుల్లా కనిపిస్తారు కాబోలు!" అన్నది రెండో పెళ్ళి మీద ఉన్న కసంతా పాటల్లోనే చూపిస్తూ.

"ఇకనైనా దిగులు కట్టిపెట్టి కర్తవ్యం ఆలోచించు. యూత్ ఫెస్టివల్ దగ్గర పడుతోంది" అంది సుధ సిగ్గు చేస్తున్నట్లు.

మధుకి గుర్తొచ్చింది యూత్ ఫెస్టివల్లో ఆంధ్రా యూనివర్సిటీ తరఫున తాను లలిత సంగీతం పోటీలో పాల్గొనాలని [illegible].

"మరిచిపోలేదు లేవే. ఇక చూసుకో మన తడాఖా" అంది కనుబొమ లెగ రేస్తూ.

మధుది మధుర కంఠం. కంఠానికి తగ్గ మధుర హృదయం. పాడుతున్నప్పుడు ఆమె తనను తాను మరిచి గానంలో లీన మవుతుంది. ఆమె కమ్మనైన కంఠంతో పాత్ర సొగసుల్ని నింపి మరింత జీవాన్ని పోస్తుంది.

* * *

ఆ తర్వాత యూత్ ఫెస్టివల్ రోజున శ్రోతలందర్నీ తన్మయుల్ని చేసింది.

"నా బ్రతుకు తెరువులో ఎటుగి పోయిన పూలు నాకేమి పోయినా — ఎప్పటికైన — వాసలు విరజిమ్మునా." పెరువు తీగలా ఉన్న ఈ అమ్మాయి విషాద గీతాలు పాడగలదని, అంటుగాలా కంఠంలో విషాదాన్ని అంతగా మూర్తీభ వించినట్లుగా నింపుకోగలదనీ అక్కడెవ్వరూ అనుకోలేదు.

ప్రతి పాటకూ పిల్లి కూతలూ, నక్క కూతలతో ఉచితంగా బాక్ గ్రౌండ్ మ్యూజిక్ సప్లయి చేస్తున్న యూనివ ర్సిటీ విద్యార్థులు కూతల మాట మరిచి పోయి నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయారు.

పాట పాడడం పూర్తిగానే, వేదిక దిగి వచ్చింది మధు. విద్యార్థులు తేరుకుని [illegible] చప్పట్లు కొట్టారు. [illegible] వేస్తున్న రిజిస్ట్రారుగారి [illegible] వినిపించింది.

పాటతో [illegible], [illegible], కనుకొలకుల్లో నిలిచిన నీటి బిందువుల్ని రుమాలుతో అద్దుకుంటున్న [illegible] జాలిగా చూసింది శాంత.

ఆవేళకి ప్రోగ్రామ్ పూర్తి అయింది. అందరూ గుంపులు గుంపులుగా వెళ్ళి [illegible] తున్నారు.

సుధతో కలిసి [illegible] వస్తున్న మధు ఆగిపోయింది, వెనక నుండి [illegible].

[illegible] కంఠం వచ్చి [illegible] పట్టుకుని ఆపింది. "[illegible], నిన్ను ఆపినందుకు!"

శాంతి పక్కన ఎర్రగా, పొడుగ్గా, ఫుల్ సూటులో ఉన్న ఆ యువకుడు! మధు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"మా అన్నయ్య అంటే కజిన్ బ్రదర్—శ్రీధర్! నీ పాటకు నిలువునా కరిగి నీరయ్యాడు. పరిచయం చేద్దా మని తీసుకొచ్చాను."

పరస్పరం నమస్కారాలు చేసుకున్నారు.

"[illegible] కరుణతో [illegible] టట్లు [illegible]. మీ పాటకు నా అభినందనలు" అన్నాడు శ్రీధర్.

"[illegible] అయిపోయాయి [illegible] రోజు [illegible] మధువు [illegible] ఎది పాటలు పాడించి [illegible]" అన్నది శాంతి నవ్వుతూ.

"[illegible] డియర్!" అన్నది [illegible] మధు.

'ఎంత ముద్దుగా మాట్లాడుతోంది' అనుకున్నాడు శ్రీధర్.

"అప్పుడే [illegible]. వచ్చిన వాళ్ళు అలాగే అంటారులే. ఇక వెళ్ళొస్తాం. నా పుట్టినరోజు వస్తోంది ఆ రోజు నిన్ను నేను స్వయంగా వచ్చి తీసుకెళతాను.

కచ్చిత" అన్నది శాంత, శ్రీధర్‌తో కలిసి వెళ్ళిపోతూ.

'ఇంకా [illegible] నిండి [illegible] మాట్లాడు [illegible]' [illegible] సుధ.

కొంచెం దూరం వచ్చాక [illegible] కుం [illegible] వెనక్కి తిరిగి [illegible] అదే సమయానికి [illegible] శ్రీధర్ చూపులు ఆమె [illegible].

[illegible] నడిచి, "ఇంకా [illegible] గాని ఇప్పుడు [illegible] ఉంది, ఎందు" అన్నది.

[illegible] సుధ.

ఆ [illegible] ఎదురుచూస్తోంది మధు.

[illegible] పరధ్యానానికి [illegible] మధు [illegible] జోక్స్ కట్ చేస్తున్నా, అవి కూడా మధు చెవులకు సోకడం [illegible].

"ఇక లాభం లేదమ్మాయ్! అయి పోయింది. అంతా అయిపోయింది" అంది సుధ [illegible] ఒక రోజు.

"[illegible]?" అంది మధు [illegible] ఆశ్చర్యంగా.

"పూర్తిగా ప్రేమలో మునిగి పోయావు. ఓ దిక్కులేనివారికి [illegible] [illegible] కరుణించండి" అంటూ [illegible] నాటకీయంగా [illegible] సుధ.

[illegible] మధు [illegible].

"[illegible], ఓటి! [illegible] తామిలను కుమిలె రాధకు కరువు తీరగా కన్నడ జేసు!" అంటూ మధు పక్కన చేరింది సుధ. "నిజమేనా! చెప్పవే?" అంటూ గుండెల మీద పడిను, "అబ్బో! ఇక్కడంతా ఖాళీగా ఉందే! అయితే, హృదయము ఎవరికో సమర్పించేసినావా?" అంటూ గుసగుస లాడింది.

"[illegible]! [illegible], [illegible]!" అంటూ [illegible] మధు.

"[illegible]! నాకేం? [illegible] [illegible], [illegible] ప్రతి [illegible]" అంటూ [illegible] [illegible] సుధను [illegible] మధు.

"ఎందుకు? [illegible] వివాహాలు [illegible] [illegible]!" అంటూ [illegible].

"[illegible]" [illegible] [illegible] అంటుటే [illegible] [illegible] చెప్పింది.

"[illegible], మధూ! నీ మాటలన్నీ వింటోంటే నా మనసు నా కప్పటికీ అర్థమైనట్లుగా తోస్తోంది. లవ్ ఎట్ ఫస్ట్ సైట్ అన్న వాక్యం పరిపాటిగా సృష్టించింది అనుకునేదాన్ని. అది నిజమేనా అనిపిస్తోంది ఇప్పుడు" అన్నది గోళ్ళు చూసుకుంటూ మెల్లిగా.

"అనిపిస్తోంది దేమిటి? [illegible] [illegible] నీ [illegible] [illegible] కరిగింది. అంటే ఒకరికి చోటు లభించింది. సాగించు నీ ప్రేమయాత్ర. [illegible]!" అన్నది సుధ.

"అన్ని గురించిన వివరాలు నాకేం [illegible] అత నెవరో ఏమిటో? శాంతి కజిన్ బ్రదర్ అన్న సంగతి ఒక్కటేగా తెలిసింది! అతని కప్పుడే పెళ్ళయిపోయిం దేమో?" అంది నిరాశగా మధు.

"పెళ్ళయిన ప్రేమయుద్ధుడు వెనక్కి తిరిగి నిన్ను తినేసేలా చూడడు. అతనికి పెళ్ళయి ఉండదు. కావాలంటే రాసి ఇస్తా" అన్నది సుధ.

మధువదనం ఎందుకో [illegible] నిట్టూర్చింది.

(సశేషం)

రణరంగం

జి. ఎస్. [illegible] (మదరాసు)

(క్రిందటి సంచిక తరువాయి)

3

శాంతి పుట్టిన రోజు రానే వచ్చింది.

ఆవేళ శాంతి వచ్చి స్వయంగా సుధా, మధులకు ఆహ్వానాన్ని అందజేసి, మరీ మరీ రమ్మని చెప్పి వెళ్ళింది.

ఇక అక్కడి నుండీ మధు గుండెల్లో వణుకు! శరీరంలో ఏదో తత్తరపాటు!

వెడల్పు జరీ అంచు ఆకాశం రంగు వెంకటగిరి చీర కట్టింది. అదే రంగు జాకెట్టు! తలంటు పోసుకున్న జుట్టు, రెండు జడలని అల్లి వదిలేసింది.

"నిన్ను ఇలా చూశాడంటే అమాంతం మూర్ఛపోతాడు!" అంది సుధ నవ్వేస్తూ.

"అంటే అతనికోసం అలంకరించుకుని బయలుదేరుతున్నాననా నీ ఉద్దేశం!" కోపంగా అంది మధు.

"అబ్బే! నే నలా అనలేదు." లెంప లేసుకుంది సుధ.

పుట్టిన రోజు ఆధునికంగానే అయినా, నిరాడంబరంగా సెలిబ్రేట్ చేసింది శాంతి. అంతా కలిసి ఓ ఇరవై మంది ఉన్నారు. అందులో అబ్బాయిలు ఐదుగురే. మిగతా వాళ్ళంతా ఆడ జనాభా!

పార్టీ అయిపోయాక టేప్ రికార్డర్ పట్టుకుని, అందర్నీ తోటలోకి తీసుకెళ్ళింది శాంతి. లాన్‌లో బల్లలూ, కుర్చీలూ ముందుగానే వేయించినట్లుంది. ఖాళీ కుర్చీలు అతిథులకోసం ఎదురు చూస్తున్నట్లున్నాయి.

కొంతమంది కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు. కొంతమంది పచ్చని పచ్చికలో కూర్చున్నారు. శాంతి టేప్ రికార్డర్ ఆన్ చేసింది. చిట్టిబాబు వీణ రికార్డు వస్తోంది. "కొమ్మలో కోయిలా — కో — కో — యన్నది —"

"కో" అన్న దగ్గర హృదయాల్ని జోకొట్టి నిదురపుచ్చే ఆ మృదువీణా ఝంకారం వింటూ అందరూ మూగపోయారు.

మధు శ్రీధర్ వైపు చూసీ చూడనట్లు చూచింది. కాలుమీద కాలు వేసుకుని కుర్చీలో వెనక్కి జేరబడి, చేతులు రెండూ తలకింద మడిచి పెట్టుకొని కళ్ళు మూసుకుని ఉన్నాడు శ్రీధర్. సిమెంట్ రంగు పాంట్ మీద తెల్లటి స్లాకు వేసుకుని చాలా సాదాగా ఉన్నాడు. జుట్టు కొద్దిగా చెదిరి నుదుటిమీద పడుతూంది. ముఖంలో అదే విషాదరేఖ!

మధుమతికి చాలా కోపం వచ్చింది. భగ్న ప్రేమికుడిలా ఎందుకో అంత విషాదం ఇతనికి! చక్కగా నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ తిరక్కూడదూ అనుకుంది. తను వచ్చినప్పటినుండీ చూస్తూంది. అసలు తనని గుర్తించనట్టే ప్రవర్తిస్తున్నాడు. తన పాటేగానీ, తను అతని హృదయాన్ని కదిలించలేక పోయిందేమో? లేక నిజంగా భగ్న ప్రేమికుడేమో? ఈ ఊహ రాగానే ఎక్కడలేని నీరసం వచ్చేసిందామెకు. సర్వనాడులూ క్రుంగిపోయినట్లయిపోయి, 'ఎంత పిచ్చిదాన్ని! పూర్వాపరాలు ఆలోచించకుండా వెర్రిగా పరుగెత్తుకు వచ్చాను. ఛీ!' అని తనను తానే చీదరించుకున్నది. రోషంతో కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అయింది.

శాంతి టేప్ రికార్డర్ ఆఫ్ చేసింది. అందరూ నిద్రలోంచి మేల్కొన్నారు. మధుమతి కుర్చీలోంచి లేచిపోయి, శ్రీధర్ తనకు కనపడని కోణంలో కూర్చుంది. తనను తాను నిగ్రహించుకుని మామూలు మనిషి అవడానికి ప్రయత్నించసాగింది.

"అందరూ వినండి!" అన్నది శాంతి గట్టిగా. "మొన్న ఆంధ్రా యూనివర్సిటీ యూత్ ఫెస్టివల్‌లో లలిత సంగీతానికి బహుమతి పొందిన నా ఫ్రెండ్ మిస్ మధుమతి, బి. ఎస్‌సి. ఇప్పుడు పాడబోతోంది. ఆమె గానాన్ని నేను రికార్డు చేయబోతున్నాను."

అందరూ హుషారుగా చప్పట్లు కొట్టారు. టేప్ రికార్డర్ పట్టుకొని శాంతి వచ్చింది మధుమతి దగ్గరకు.

"ఏమిటి, శాంతీ, నువ్వు! నే నిప్పుడు పాడే కండిషన్‌లో లేను. నాకు తల నొప్పిగా ఉంది — తెలుసా?" అంది మధు లేని నవ్వు తెచ్చుకొంటూ.

"ఎలా మరీ! ప్రోగ్రామ్ అనౌన్సు చెయ్యబడింది. ఆడియన్సు ఊరుకోరు మరి" అంది శాంతి, దీనంగా ముఖం పెట్టి.

శ్రీధర్ ఎప్పుడు లేచి వచ్చాడో తెలియదు. "ప్లీజ్! ఆవేళ పాడిన పాట— ఒక్కసారి — మళ్ళీ మిమ్మల్ని బాధించను" అన్నాడు వేడుకోలుగా.

మధు అతని ముఖం వంక చూసింది. కళ్ళలో ప్రార్థన నింపుకొని చూస్తున్నాడు.

"అంతా మీ ఇష్టమేనా ఏమిటి? నేను చచ్చినా పాడను" అని గట్టిగా అరుద్దా మనుకుంది. కానీ, పెదవి కదప లేకపోయింది.

"పోనీ — పాడేయవే — అందరూ అడుగుతున్నారు. గర్వం అనుకుంటారు." పక్కనుండి మెల్లగా అన్నది సుధ.

అయిష్టంగానే గొంతు సవరించుకుంది మధుమతి. పాటకు మానసికస్థితి తోడయి, మరింత సహజంగా వినవచ్చింది.

పాటకు అవని ముఖంతో కమ్ముకున్న కారుమబ్బుల్ని చూస్తూ, 'నా పాటొక్కటే అతనికి ఇష్టం, నేను కాదు' అనుకుంటూ ఉస్సురని నిట్టూర్చింది మధు.

పాట పూర్తయ్యాక అందరూ తెగ మెచ్చుకున్నారు. ఇంకొక్కటి పాడమని బతిమలాడారు.

"నే నిక పాడలేను. నాకు విపరీతమయిన తలనొప్పిగా ఉంది. శాంతీ! నువ్వు ఇంకో విధంగా భావించకపోతే నేను హాస్టలుకి వెళ్ళి రెస్ట్ తీసుకుంటాను. నన్ను క్షమించు" అన్నది మధుమతి.

శాంతి చాలా నొచ్చుకుంది. "నాకు ఆ సంగతి తెలియక నిన్ను పాడమని బాధించాను, మధూ? నా గదిలో కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకుందువుగాని, పద" అంది.

"థాంక్స్. ఎందుకూ? ఇక పార్టీ అయిపోయిందిగా. చివరిదాకా ఉండలేనందుకు నాక్కూడా విచారంగానే ఉంది" అంటూ క్షమాపణలు చెప్పుకుని, సుధతో సహా బయటికి వచ్చేసింది మధు.

వచ్చిన దగ్గరనుండీ మధు మానసిక స్థితిని గమనిస్తున్న సుధ కూడా ఏమీ అనలేదు.

రూములోకి వచ్చాక బట్టలన్నా మార్చుకోకుండా వెళ్ళి పక్కమీద పడుకుంది మధు. ఆమె ఒళ్ళూ, మనసూ కుతకుత ఉడికిపోతున్నాయి.

'ఎంత తిరస్కారం! నీ లెక్క నాకేమిటిలే — నీలాంటి వాళ్ళని బోల్డు మందిని చూశాను — అన్నట్టు ప్రవర్తించాడు.' తలుచుకుంటున్నకొద్దీ ఒళ్ళంతా భుగభుగ మంటలు వస్తున్నట్లుంది.

సుధ బట్టలు మార్చుకుంది. ఫ్లాస్కులోని కాఫీ కప్పుల్లోకి వంచి మధు దగ్గరికి వచ్చింది.

"మధూ! కాఫీ తాగుదువుగాని లే" అన్నది లాలనగా.

"అక్కడ ఉంచు. తీసుకుంటాను.' అంది బొంగురుపోయిన కంఠంతో మధు.'

కప్పులు టేబిల్ మీద ఉంచి మధు పక్కన కూర్చుని తల నిమిరింది ప్రేమగా సుధ.

"పిచ్చిదానా! ఇప్పుడేం జరిగిందని అలా బాధపడుతున్నావు? ఒక్కసారి మనిషిని చూసినంతమాత్రాన మనసు పారవేసుకునేంత బేలవా నువ్వు? చిన్నప్పటి నుండీ నీ మాటకూ, ఇష్టానికీ ఎదురు లేకుండా పెరిగావు గనక నీ ఆత్మాభిమానం ని న్నలా బాధిస్తోంది. నువ్వు రోజూ చూసే అందంలో అత నొకడు. అంతా మరిచిపో" అన్నది బుజ్జగింపుగా సుధ.

మధు బుజాలు ఎగిరిపడ్డాయి వెక్కిళ్ళతో. నీటితో నిండిన మేఘం చల్లగాలికి వర్షించినట్లు, సుధ ఊరడింపుతో ఆమె హృదయ భారమంతా కరిగి నీరై ప్రవహించింది.

కాసేపు అలా ఏడ్చాక—"నిజమే, సుధా, మరిచిపోతాను. అతనికోసం నే నిలా తపించడ మేమిటి?" అన్నది మధు గద్గద కంఠంతో.

కానీ, సుధకు తెలుసు — ఇంత వరకూ ఎంతో భద్రంగా మూసి ఉంచిన హృదయ కవాటాలను తెరిచి అందులో శ్రీధర్ మూర్తిని ప్రతిష్ఠించింది మధు. ఇక ఆ మూర్తిని నెట్టివేసి తెరిచిన తలుపుల్ని మూయడం ఆమె కిక సాధ్యం కాని పని!

4

సెకండియర్ బి. ఎస్‌సి. పరీక్షలు పూర్తయ్యాయి. పరీక్షల ఒత్తిడిలో చదువులో పడి కొంతవరకూ మానసిక వ్యథని మరిచిపోగలిగింది మధు. అయినా, ముఖంలో మునుపటి కళాకాంతులు లేవు. ఏదో జబ్బుపడి లేచినట్లూ, ఆ నీరసం నుండి కోలుకోవడానికి ఇంకా చాలా కాలం పట్టవచ్చు నన్నట్లూ కనిపిస్తూంది మనిషి!

అందరూ విడిపోవడానికి ముందుగా సరదాగా పిక్నిక్ ఏర్పాటు చేసుకుందామని నిశ్చయించుకున్నారు సెకండియర్ గర్ల్స్.

యోగాశ్రమం దగ్గర బీచ్‌కి వెళ్ళి కొంతసేపు సరదాగా కాలక్షేపం చేసి వద్దామనుకుంటున్నారు అందరూ. టీనేజ్డ్ గర్ల్స్ ఇలా అనుకోవడమేమిటి! అలా ఏర్పాట్లు చకచక జరిగిపోవడమేమిటి!

వేస్కాలర్స్‌ని రెండు మూడు కార్లు బనాయించి, వాటినిండా టిఫిను బుట్టలూ, వాటర్ బాటిల్సూ, ఫ్లాస్కులూ, ట్రాన్సిస్టర్లూ, పేకా, చందరంగం, మనుషులూ బయలుదేరారు పిక్నిక్‌కి!

మధులో ఉత్సాహం లేకపోవడం ఈ సందర్భంలో అందరికీ కొట్టవచ్చినట్లు కనిపించింది. ఇటువంటి సందర్భా లెప్పుడు వచ్చినా అన్నిటా తానే ఉన్నట్టుగా తూనీగలా తిరిగేది మధు! అలాంటిది ఇప్పుడు తన కేమీ పట్టనట్టు నిర్లిప్తంగా అన్నీ చూస్తూ, అందరినుండీ వేరై ఓ దగ్గర కూర్చుంది. ఆమె చూపులన్నీ ఎటో దూరంగా ఎవరినో చూస్తున్న ట్లుంటున్నాయి.

"ఏమిటో! మధు చాలా డల్‌గా తయారయింది. చాలా వీక్‌గా కూడా తయారయింది" అంటూ జాలిపడ్డారు అందరూ.

బీచ్‌కి చేరుకునేసరికి మూడున్నర అయింది. సముద్రపు ఒడ్డుకి చేరుకోవాలంటే సరుగుడు తోట దాటి వెళ్ళాలి.

తోట కివతలగా కారు ఆపి, తలా ఒక బుట్టా తట్టా చేత్తో పట్టుకున్నారు. చెప్పులతో నడుస్తుంటే కాళ్ళు ఇసకలో కూరుకుపోతున్నాయి. చెప్పులు తీసేసి నడిస్తే సరుగుడు ముళ్ళు గుచ్చుకుంటున్నాయి. అలాగే అవస్థలు పడుతూ కుంటుకుంటూ సముద్రతీరం చేరుకున్నారు.

వజ్రాలు చిందరవందరగా విసిరేసినట్టు సూర్యరశ్మి పడి, ధగధగ మెరుస్తున్నాయి కెరటాలు! పట్టపగ్గాలు లేని పడుచులు!! చేపపిల్లల్లా కెరటాల్లోకి దూకారు. వాటితోబాటు ఒడ్డుకు కొట్టుకు రావడం, నీళ్ళు తపా తపా చేతులతో కెలకడం, తడి ఇసక ఉండలు చేసి ఒకళ్ళమీా దొకళ్ళు విసురుకోవడం! అంతులేని అల్లరి చేస్తున్నారు.

— ఆర్. ప్రమిలాకుమారి

మధుమతి కి వినోదమంతా చిరాగ్గా ఉంది. ఒళ్ళు మరిచిపోయేటట్టు గాఢంగా నిద్రపోదామా అనిపిస్తోంది. ఎవ్వరూ రారేం? నీకు నేనున్నాను అంటూ ఒడి చేర్చుకోరేం? — అనిపిస్తోంది. ఏకాం

తాన్ని వాంఛిస్తున్న మనసుని అదుపులో పెట్టుకోలేక తన చిన్న ట్రాన్సిస్టరు చేత్తో పుచ్చుకొని తీరం వెంబడి నడక సాగించింది.

ఒడ్డున ఆనుకుని పచ్చని సుదుగుగా కొబ్బరిచెట్లు విలాసంగా తల ఊపు తున్నాయి. తెల్లని ఇసక కనుచూపుమేర ధగధగ మెరుస్తూ స్వప్నలోక భ్రాంతిని కలిగిస్తోంది. ఒడ్డున రెండు పడవలు కన్పిస్తున్నాయి.

మెల్లిగా నడుస్తూనే ఉంది మధు మతి, అన్నీ చూసుకుంటూ. నల్లగా నిగనిగ మెరిసే శరీరాలతో, గోచీలు కట్టు కున్న బెస్త కుర్రాళ్ళు నిర్భయంగా సముద్రంలో దూకి ఈతలు కొడు తున్నారు. జాలరి పడుచులు నవ్వు ముఖా లతో తలల మీద వెదురుతట్టలు మోసుకుపోతున్నారు. తట్టలనిండా అప్పుడే వలల్లోంచి బయట పడ్డ చేపలు! అవి అమ్ముకోవాలి. డబ్బు చేసుకోవాలి. అన్నం వండుకోవాలి. దూరంగా, చెదురు మదురుగా కనిపిస్తున్న పడవలు. వలలు నీట్లోకి విసురుతూన్న బెస్తవాళ్ళు.

ఆ వాతావరణం మధుమతి హృద యాన్ని కొంచెం సేద తీర్చింది. క్రమంగా తోటి పిల్లల కోలాహల ధ్వని దూర మయింది.

'అమ్మయ్య!' అనుకుంటూ ఒక చోట కూర్చుంది విశ్రాంతిగా. ట్రాన్సిస్టర్ని ఇసకలో కూర్చోపెట్టింది. వెనగ్గా ఉన్న ఒక పెద్ద దుంగను ఆనుకుని జార బడింది.

ఎంత చెరిపివేద్దామన్నా చెరగని రూపం మనోనేత్రం ముందు గోచరిస్తూనే ఉంది.

'మరచిపోవాలి!' అనుకుంది. అలా అనుకుంటున్నకొద్దీ మనసులో మొదట్లో నాటుకున్న భావ బీజం మరింత బలపడు తూంది.

సర్వప్రపంచాన్నీ మరిచి అలా ఆలోచ నల్లో మునిగిపోయి కూర్చుండిపోయింది మధుమతి. ఎదురుగా దూరాన, నింగి నేలా కలిసిన చోటు. ఇంకాస్త ఇవతలగా ఒకదాని కొకటి తరుముకు వచ్చే కెర టాలు. ఆ కెరటాల కివతల తడితడిగా ఉన్న ఇసక తీరం. దానికి కొంచెం ఇటుగా తనవైపే చూస్తూ, నవ్వుతూ కూర్చుని ఉన్న శ్రీధర్!

'ఏమిటి మరీ ఇంత ఉన్మాదిని నయి పోయాను!' అనుకుంటూ నిట్టూ ర్చింది మధు.

"ఏమిటి? అరగంట నుండీ పలకరి స్తూన్నా పలకరేం?" అంటున్నాడు శ్రీధర్!

'ఏమిటి? మనసులోని మూర్తి కూడా మాట్లాడ గలుగుతుందా?' కళ్ళు నలుపు కుని చూసింది.

"ఏమిటండోయ్! కళ్ళు తెరుచుకునే నిద్రపోతున్నారా ఏం చెపకుమళ్ళే?" అంటూ బిగ్గరగా నవ్వాడు శ్రీధర్.

ఆ నవ్వుతో ఉలిక్కిపడింది మధు మతి. ఇది తన ఊహ కాదు. శ్రీధర్ నిజంగానే ఎదురుగా కూర్చుని ఉన్నాడు. తనతో మాట్లాడుతున్నాడు.

గబగబ సర్దుకుని కూర్చుంది.

"మీరు ... నిజంగా ... మీరేనా?" అంది తడబడుతూ, తనేమంటున్నదో తనకే తెలియని స్థితిలో.

"అబ్బే, నేను...నేను కాదు. దెయ్యా న్ననుకున్నారా ఏం? అంత వింతగా చూస్తున్నారు నా వైపు?"

"మీరు ... ఇక్కడి కెలా వచ్చారు?"

"మీ మాటలు వింటూంటే నా మతి కూడా పోతూన్నట్టుంది కాస్త. నే నిక్కడ కెందుకు రాలేను? ఇదేమన్నా మానవులు చేరరాని కీకారణ్యమా? మీ రెలా వచ్చారో, నేనూ అలానే వచ్చాను."

అప్పటికి పూర్తిగా ఈ లోకానికి వచ్చింది మధుమతి. సిగ్గుతో తల దించు కుంది.

"క్షమించండి. ఏమిటో పిచ్చిపిచ్చిగా అడిగాను. ఇంతసేపూ మిమ్మల్ని చూసి భ్రమ అనుకున్నాను."

"ఊఁ?" చిలిపిగా ముందుకు వంగాడు శ్రీధర్. "భ్రమ అనుకున్నారా?"

పట్టుబడిపోయిన దొంగలాగా కళ్ళెత్తి చూడలేకపోయింది మధుమతి. సిగ్గుతో ఎర్రబారిన ఆమె చెక్కిళ్ళను చూస్తూ కాసేపు ఊరుకున్నాడు శ్రీధర్.

"ఊఁ ఇప్పుడు చెప్పండి. మీరు అడిగిన ప్రశ్నే మిమ్మల్ని అడుగుతున్నాను. మీ రెలా వచ్చారు? ఇక్కడ ఒంటరిగా ఎందుకు కూర్చున్నారు?" అనడిగాడు సంభాషణలోకి దించుతూ.

"పిక్నిక్‌కు వచ్చాం. నా ఫ్రెండ్సంతా ఆ పక్కన ఉన్నారు. నేను కొంచెం రిలీఫ్‌గా ఉంటుందని ఇటు వచ్చాను."

"రిలీఫ్? అంటే ఆసీజీగా సింపు తున్నారన్న మాట. మీకు నే నంత రాయం కలిగించానా?"

"లేదు, లేదు."

"ఇక్కడికి దగ్గర్లోనే నా ఫ్రెండ్‌ది బంగళా ఉంది. నా కప్పుడప్పుడు ఇటు షికారు రావడం అలవాటు. మిమ్మల్ని ఇక్కడ చూసి నేను కూడా ముందు భ్రమే అనుకున్నాను సుమండీ!"

శ్రీధర్ హాయిగా, గలగల మాట్లాడు తున్నాడు. ముఖంలో మునుపటి విషాదం లేదు. అతన్ని చూస్తుంటే పోగొట్టు కున్న వస్తువేదో దొరికినట్టు అంతులేని సంతృప్తిగా ఉంది మధుమతికి. అత నలా మాట్లాడుతుంటే వింటూ కొన్ని యుగాలు కూర్చోవా లనిపిస్తోంది.

కాసేపు ఏవేవో లోకాభిరామాయణం చెప్పాక, "మీ రేం మాట్లాడడం లేదు" అన్నాడు శ్రీధర్.

"ఏం మాట్లాడమంటారు?"

"మీరు మాట్లాడకపోయినా, మీ కళ్ళు మాట్లాడుతున్నట్లే ఉన్నాయి. ఆ మాటలన్నీ నా కర్థమయినట్టే అనిపిస్తోంది. చిత్రం!" అన్నాడు శ్రీధర్ ఆశ్చర్యపోయినట్టు.

మధు నవ్వింది.

"అమ్మయ్యా! ఇప్పటికి కాస్త చలనం వచ్చింది. ఊఁ రానివ్వండి మిగతావి కూడా!"

ఆ మాటతో ఫకాలున నవ్వింది. ఇద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ కూర్చు న్నారు. సినిమాల గురించి, పుస్తకాల గురించి, ప్రకృతి గురించి, స్నేహాల గురించి అన్నిటి మీదా. సుధ వచ్చి ఇద్దర్నీ పలకరించేదాకా అలా మాట్లాడు కుంటూనే ఉన్నారు.

"అమ్మాయ్! మేము టిఫిను చేశాం. ఆటలాడాం. ఎంటాన్ చేశాం. ఆఖరికి ను వ్వేమయ్యావా అని కంగారు కూడా. భోజనం చేశాం. నువ్వు మాత్రం అన్ని దప్పులు మరిచి ఇక్కడున్నావా?" అంటూ ప్రత్యక్షమయింది సుధ.

"మీ రెలా వచ్చా రిక్కడికి? మీరు కూడా రండి, టిఫిను తీసుకుందురు గాని" అంటూ శ్రీధర్‌ను ఆహ్వానించింది సుధ.

"అయ్య బాబోయ్! నన్నిలా ఉండ నివ్వండి. అంతమంది అమ్మాయిల మధ్య..." అంటూ భయం నటించాడు శ్రీధర్.

"మీరు టిఫిన్ చేసేటప్పుడు మిమ్మల్నే టిఫిన్ చేస్తారని భయమా?" అంది నవ్వుతూ సుధ.

"అది కూడా ఒక కారణం కావచ్చు" అంటూ లేచాడు శ్రీధర్.

"ఎన్నాళ్ళున్నారు సెలవులు? సెలవులు పూర్తయిన మరునాడే వచ్చేస్తారా?" అనడిగాడు, పాంటు కంటుకున్న ఇసక దులుపుకుంటూ.

"మూడు వారాలు" అని జవా బిచ్చింది మధు, లేచి నించుని వాచి చూసుకుంటూ.

"ఇక వెళ్ళిరానా? గుడ్ నైట్!" అన్నాడు శ్రీధర్ వెనుదిరిగి.

"గుడ్ నైట్!" అంది మధు, మళ్ళీ భారమవుతున్న హృదయాన్ని మోయడానికి సిద్ధపడుతూ.

శ్రీధర్ చకచక నడుస్తూ, చెట్ల చాటున కనుమరుగయ్యేదాకా అక్కడే నించున్నారు స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ.

"ఏమంటున్నాడు నీ రోమియో?" అంది సుధ. ఇద్దరూ చెట్టపట్టాలు వేసుకుని నడవడం మొదలుపెట్టారు.

"సుధా! ఇన్నాళ్ళూ నే నతన్ని అపార్థం చేసుకున్నాను. అతను కూడా నా పరి స్థితిలోనే ఉన్నాడు" అంది మధు మెల్లిగా.

"చెప్పాడా?"

"నోటితో చెప్పాలా? మనసే చెబుతోందే!"

"అబ్బో! చాలా దూరం వెళ్ళిందే వ్యవహారం, ఇహ మన స్నేహానికి రాం రాం

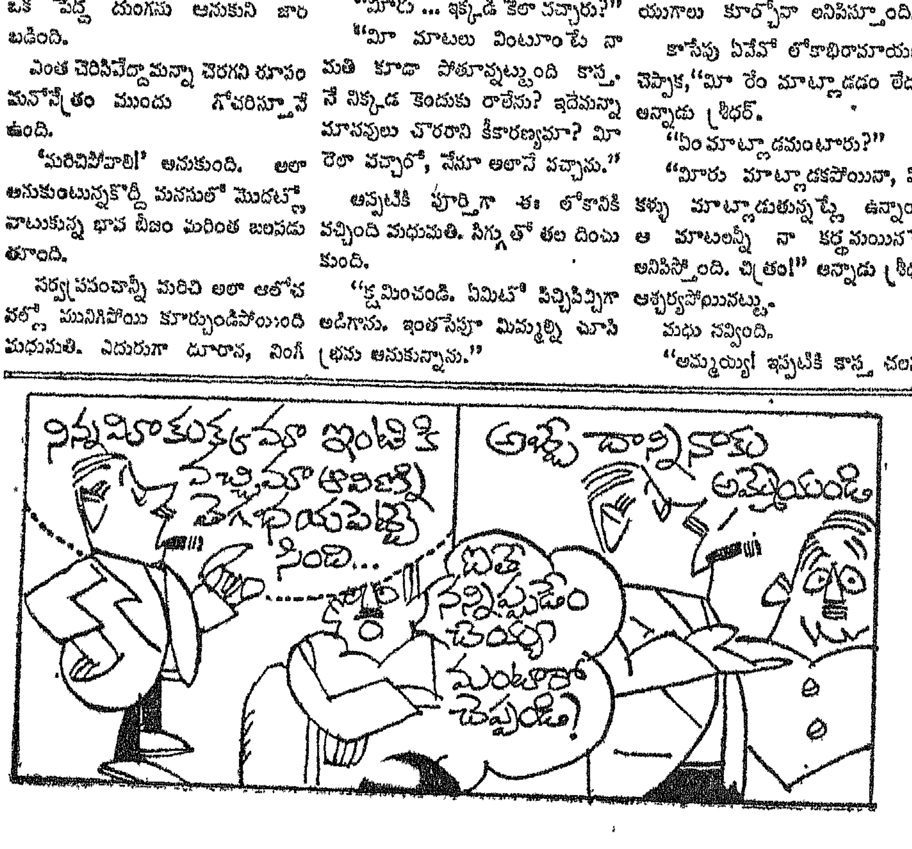

హృదయ గానం

దినకర్

వెలిగింతును నిరంతరం
ప్రతి ఎదలో మణిదీపం
విరచింతును హృదంతరం
ఆలపించు మధుగీతం
మోడువడిన బ్రతుకులలో
మమతల పన్నీరు కురిసి
తరతరాల శుభస్వప్న
శిరీషాలు కుసుమించగ
నిరాశలూ నిట్టూర్పులూ
నిర్వేదన అంతరించి
ప్రగతి కాంతిపథముపైన
ప్రజారథం పయనించగ. . .
క్రమ్ముకొనిన కల్మషాల
కారుటిరుల తెరలు తొలగి

సమధర్మం సహజీవన
సౌభాగ్యం వికసించగ
వెలిగి మెలిగి నరులందరు
మానవతా మందిరమున
చిరునగవుల సురభిళాల
స్నేహదీప్తి వెలయించగ. . .
ప్రతి కంటికి కొత్త వెలుగు
ప్రతి గుండెకు కొత్త తలపు
నవజీవన సుప్రభాత
రాగోత్సవ మందించగ
సమరాగ్నుల జ్వాల ఆరి
మమకారపు మధువు ఊరి
ఈ వసుమతి సుందరమై
సురుచిరమై విలసిల్లగ. . .

అన్న మాట!'' అంది సుధ, అన్ని ఆశయా వదులుకున్నట్లు.

''ఛో, అల్లరి పిల్లా!'' అంటూ మొట్టికాయ పెట్టింది మధు.

''మన మంద మనల్ని విడిచిపెట్టి పోగలదు. తొందరగా నడు'' అంటూ వేగిరపెట్టింది సుధ.

ఇద్దరూ గబగబ నడవసాగారు.

5

సెలవులన్నీ చాలా భారంగా గడిచాయి. సెకండియర్ రిజల్ట్సు తెలిశాయి. మధు, సుధ పాసయారు.

'సెలవుల్లో ఇంట్లో ఉంటే ఎంత సందడి చేసేదో! ఇప్పు డేమిటో చాలా నిదానంగా తయారయింది మనిషి. పైగా సెలవు లయిపోయి కాలేజీ ఎప్పుడు తెరుస్తారా అని ఎదురుచూస్తోంది. మునుపు వెళ్ళమంటే సెలవు లయిపోయిన రెండు రోజులగ్గానీ వెళ్ళేదికాదు. అదీ అయిష్టంగా. ఏమిటో అమ్మాయి తీరే మారిపోయింది!' అనుకుంది పార్వతమ్మ, కూతురి వాలకాన్ని చూసి.

'శ్రీధర్ అడ్రెసన్నా తీసుకున్నాను కాదు. కనీసం ఉత్తరాలతో నయినా కాలక్షేపం అయ్యేది' అనుకుంది ఎన్నో సార్లు మధుమతి.

సెలవులు పూర్తయి తాను బయలుదేరే రోజున ఒక నూతన వికాసం వచ్చింది ముఖంలో.

''ఏమిటో, తల్లీ! ఒంట్లో బలం లేకనో ఏమో చాలా నీరసంగా ఉన్నావు. ఈ టానిక్కులూ, హార్లిక్సూ అన్నీ ఇదుగో — ఈ బుట్టలో పెడుతున్నాను. శ్రద్ధగా వాడుతూండు. పాడు చదువు ఎప్పు డయిపోతుందో ఏమో?'' అన్నది పార్వతమ్మ, కూతురుకోసం అన్నీ సర్దిపెడుతూ. ఆవిడ కేం తెలుసు అసలయిన టానిక్కు విశాఖలో ఉందని!

''అలాగే నమ్మా! ఈ సారి నే నొచ్చే సరికి చూడు బంతిలా ఎలా తయారవుతానో!'' అంటూ తల్లికి హామీ ఇచ్చింది మధు.

* * *

ట్రెయిన్ వాల్తేరు సమీపిస్తున్న కొద్దీ మధు గుండెల్లో స్పందన హెచ్చింది.

తాను వెళ్ళేది శ్రీధర్ దగ్గరికి కాదు. తాను వస్తోందని శ్రీధర్‌కి తెలియనే తెలియదు. అసలు త న్నెదుర్కోవడానికి రాడు. అటువంటప్పుడు తన కెందు కీ కంగారు అనుకుంది మధుమతి.

ట్రెయిన్ ఆగగానే సూట్‌కేసూ, బాగూ పట్టుకుని దిగింది. ప్రియుని సమీపించే అభిసారికలా కాళ్ళు సన్నగా వణుకుతున్నాయి. పోర్టరు కోసం చుట్టూ చూసింది.

చీకటి పడింది. స్టేషనులో లైట్లు దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్నాయి. ప్లాట్ ఫారమ్‌మీదఎక్కడచూసినాస్టూడెంట్సే! పోర్టర్స్ మహా బిజీగా ఉన్నారు. ఎలా ఈ సామాను స్టేషను బయటికి చేరవేయడం?

''హలో, మిస్ మధుమతీ!''

గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగింది. శ్రీధర్! నవ్వుతూ దగ్గరి కొచ్చాడు. తన కళ్ళని తానే నమ్మలేకపోయింది. కళ్ళప్పగించి చూస్తూ నించుండిపోయింది.

సమీపించి కరచాలనంకోసం చేయి చాపాడు. అప్రయత్నంగా చేయి అందిచ్చింది. బలిష్ఠమయిన అతని అరచేతిలోంచి ఏదో విద్యుత్తు ప్రసహించి, తన దేహాన్నంతటినీ ప్రభావితం చేస్తున్నట్టుంది. ఒకసారి చేతిని నొక్కి వదిలేశాడు శ్రీధర్.

''నా ఫ్రెండు ఒకడు వెళ్ళిపోతుంటే సెండాఫ్ ఇద్దామని వచ్చాను. ఏక్సిడెంటల్! మీరు కనిపించారు. నా కార్లో డ్రాప్ చేస్తాను, పదండి'' అంటూనే బాగ్ మధు చేతి కందించి, సూట్‌కేస్ తీసుకున్నాడు.

మంత్రముగ్ధలా నడిచింది.

బయట కారుఉంది. డిక్కీలో సామాను పెట్టి, కీస్ తెరిచి, ఫ్రంట్ డోర్ తెరిచి పట్టుకొని ఎక్కమన్నట్లు చూశాడు మధువైపు. ఎక్కి సర్దుకుని కూర్చుంది. డోర్ వేసేసి, తాను అటువైపు నుండి వచ్చి డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చున్నాడు.

''డ్రైవర్ సెలవు పెట్టాడీవేళ. అయినా, అప్పుడప్పుడు స్వయంగా డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వస్తేనే కొంచెం రిలీఫ్‌గా ఉంటుంది.'' స్టార్ట్ చేస్తూ, స్టీరింగ్ పట్టుకొని అన్నాడు శ్రీధర్.

శ్రీధర్ వైపు ఒకసారి చూచి దృష్టి తిప్పుకుంది మధుమతి.

''ఏమిటి విశేషాలు? ఇలా చిక్కిపోయారేం?'' అన్నాడు సంభాషణలోకి దించుతూ.

మధు చిన్నగా నవ్వి, ''నేను కాదు చిక్కింది. మీరు. జబ్బు పడి లేచిన మనిషిలా ఉన్నారు'' అంది.

శ్రీధర్ కళ్ళు పెద్దవిచేసి, ''నిజం?! అయితే, షేమ్! ఏమి టింత లావెక్కారు అని మీతో అనిపించుకునేదాకా ఊరుకోను'' అన్నాడు శపథం చేస్తున్నట్లు.

''చూద్దాం మరి. ఎంతవరకూ మాట నిలబెట్టుకుంటారో!'' అంది మధు సవాలు చేస్తున్నట్లు.

ఇద్దరి సరదా మాటల్లో హాస్టలు నిమిషంలో వచ్చేసిన ట్లనిపించింది.

'స్టేషను కింత దగ్గరగా కట్టారు రెందుకో హాస్టల్ని! ఇంకొంచెం దూరం

ఉండకూడదూ!' అంటూ మనసులోనే విసుక్కుంది మధు.

మధు కారు దిగింది. సామాను గేటు దగ్గర పెట్టుకోవడంలో శ్రీధర్ సహాయం చేశాడు.

కాసేపు ఇద్దరూ నిశ్శబ్దంగా నిలబడి పోయారు.

"సరే. నే నిక వెళతాను. రేపు సాయంత్రం వస్తాను. ఎక్కడికైనా అలా వెళదాం" అంటూ 'వస్తారా?' అన్నట్టు మొహంలోనే సూచించాడు శ్రీధర్.

మధు అంగీకారంగా తల ఊపింది.

"వెల్. గుడ్ నైట్!" అంటూ చకచక పోయి కార్లో కూర్చున్నాడు.

ఎంతసేపు అక్కడ నిలబడినా, కారు మాత్రం ఎంతసేపు కనిపిస్తుంది? కాళ్ళీడ్చుకుంటూ సూట్‌కేసూ, బాగూ పట్టుకొని లోపలికి నడిచింది మధుమతి.

• • •

బి. ఎస్‌సి. ఫైనలియర్ సెకండ్ టెర్మ్ కూడా గడిచిపోయింది. 'ఈ ఆరు నెలలూ నిర్భయంగా విశాఖనూ, అసలీ లోకాన్నే మరిచి తమ స్నేహసీమలో విహరించారు మధూ శ్రీధర్‌లు.

ఇద్దరి స్నేహితులకీ తెలిసిపోయింది వీళ్ళిద్దరూ ఎంత సన్నిహితంగా వచ్చారో. శ్రీధర్‌నీ, తననీ కలిపి ఎవరు పరిహాసమాడినా మధుమతికి కోపం రాలేదు. పైగా సంతోషమే కలిగింది. ఎందుకంటే, లా మిద్దరూ ఒక్కటయ్యే మధుర క్షణం కోసం తాను వేయి కళ్ళతో నిరీక్షిస్తున్న దాయెను. తను వివాహ ప్రసక్తి శ్రీధర్ నోటంట వినడానికి ఆమె చెవులూ, మనసూ తహతహ లాడుతున్నాయి.

ఇన్నినాళ్ళ స్నేహంలోనూ శ్రీధర్ మధు దగ్గర కొంచెమయినా హద్దు మీరి ప్రవర్తించలేదు. ఒక్క ప్రణయ వాక్యమయినా పలకలేదు. ఒక మంచి స్నేహితుడుగా మాత్రమే ప్రవర్తించాడు. ఒక్కో చోట ఇది మధుకి బాధాకరంగానే పరిణమించింది.

'దేవీ! నేనూ, నా సర్వసం నీ కోసమే. ఎన్ని జన్మల నుంచో నా ప్రతి క్షణ నీ కోసమే!' అన్నటు వంటి వాక్యం ఎప్పుడైనా శ్రీధర్ నోటంట బయట పడుతుందేమో — ఆ మాటని హృదయంలో పదిలపరుచుకుందామని ఆమె ఎంతగానో ఎదురుచూసింది. కానీ, ఇంత వరకూ ఆ ఆశ ఇంకా నిరీక్షణగానే మిగిలిపోయి ఉంది.

శ్రీధర్ తాలూకు ఈ నిర్లిప్తత గురించి మధు ఎంతగానో మథన పడింది.

కానీ ఆలోచించి, ఆలోచించి ఒక్కో సారి తనకు తానే సమాధానపరుచు

ఎక్కట్లు

తుమ్మల సీతారామమూర్తి

సంతుఁ గనుచుఁ గాపాడుచుఁ సంఘమునకు
సేవచేయుట పొసఁగనిచేత యునుచు
నలుపదేండ్లు నిండనినాఁడె నగుచు బ్రహ్మ
చర్య మూనిన సంయమీశ్వరుఁడు గాంధి.

మంత్రిగా మంత్రి మౌళిగా మన్న శాస్త్రి
యుస్తమించిన తరి నాలిప్పుస్తె తక్క
సన్యనొకరుప్పలేదకట్టె! యతని కాస్తి
బాపునకుఁ దగ్గ శిష్యుఁ డీ బహదుఁ రదిర!

ఒక్కఁ డిద్దరు దొరల కెట్లూడిగంబు
సేయనేర్చును? హరికిని సిరికి సేవ
సలుపఁ జూచెడు వార లీ సత్యమెఱిఁగి
నెఱపవలె నేకముఖసేవ్య నిర్ణయమ్ము.

కలుషితములైన విషయవాంఛలను రేపి
పరుని బశుపు నొనర్చు విస్పనుప్ప కాదు
రాగవైరాదులను ద్రోసి రాముదెసకు
నడుపు కౌశలమే 'కళ' నాఁ జెలంగు.

☆

కునేది. 'శ్రీయని మాటలు చెప్పి బుట్టలో వేసుకుని ఎవరి ఖర్మానికి వాళ్ళను వదిలేసి పోయే ప్రబుద్ధులున్న ఈ యుగంలో శ్రీధర్ వంటి సంస్కారి నెలా శంకిస్తున్నాను! ఒక్క రోజయినా నన్ను చూడంది ఉండలేడే. — మాట్లాడేటప్పుడు ఆ ముఖంలో, కన్నులలో ప్రవహించే అనురాగ ధారలే అతని మనసుని విప్పి చెబుతున్నాయే' అని అనుకునేది.

సెకండ్ టెర్మ్ గడిచింది. క్రిస్ట్‌మస్ సెలవులు ఇచ్చేశారు. కానీ, అప్పుడే తన ఊరికి పోదలుచుకోలేదు. నాలుగు రోజులు ఇక్కడే గడిపి నిదానంగా వెళ్ళవచ్చులే అనుకుంది.

ఆ వేళ వెంకటేశ్వరుడి గుడికి వెళ్ళి, అటునించి ఆ కొండల మీద కాసేపు గడిపి వద్దామని శ్రీధర్‌కి ముందుగానే చెప్పి ఉంచింది.

శ్రీధర్ పక్కగా మెట్లెక్కి గుడిలోకి ప్రవేశిస్తున్న మధుమతికి మనసంతా ఒక అనిర్వచనీయమైన అనుభూతితో నిండిపోయింది.

శ్రీధర్ పేరూ, గోత్రం అడిగాడు పూజారి. మధుమతి పేరుమాత్రమే అడిగాడు. ఇద్దరి పేర్లతో సతీపతులు చేయిస్తున్నట్టుగా పూజ ముగించి, దక్షిణ పుచ్చుకుని ప్రసాదం చేతిలో పెట్టాడు.

మధుమతి హృదిలో కోటి మురళ వాద్యాలు మ్రోగాయి. సిగ్గు బరువుతో ముఖమెత్తి శ్రీధర్ వంక చూసింది. శ్రీధర్ ముఖంలో ఎప్పటి గాంభీర్యమే!

'ఈయనగారి బెట్టంతా ఈ వేళ వదలగొడతాను' అని నిశ్చయించుకుంది మధుమతి. ఇద్దరూ గుడి దాటి బయటికి వచ్చారు.

"మేరీ మాత గుడి దగ్గర కాసేపు కూర్చుందామా?" అన్నది మధు.

సర్వమతాలూ సమానమే అని చాటుతున్నట్టుగా వెంకటేశ్వరుని ఆలయం, మేరీమాత గుడి, మసీదు — మూడూ పక్కపక్కగా ఎత్తైన గుట్టల మీద ఉన్నాయి. ఆ గుట్టల దిగువగా సముద్ర జలాలు! అదొక కమనీయ దృశ్యం.

చర్చికి కాస్త దూరంలో ఒక పెద్ద బండరాయి చూసుకుని కూర్చున్నారిద్దరూ. మధుమతి మనసంతా ఉద్వేగ పూరితమై ఉన్నది. శ్రీధర్‌తో ఏమిటేమిటో చెప్పేయాలని, అతనితో చేయీ చేయీ కలిపి ఈ కొండలలో, కోనలలో పరుగులు పెట్టాలనీ, ఈ క్షణాన్ని శాశ్వతం చేసుకోవాలనీ . . . కానీ . . . శ్రీధర్? అలవాటుకు విరుద్ధంగా చాలా ముభావంగా ఉన్నాడు. మబ్బు తెరలు ముఖంలో దోబూచులాడుతున్నాయి.

"శ్రీధర్! ఇక్కడి నుండి చూస్తుంటే ప్రకృతి ఎంత అందంగా ఉంది చూడండి! ఇలా చూస్తూ ఇక్కడే ఉండిపోవా లనిపించడంలేదూ మీకు?" అంది మధు.

"ఓహో" అన్నాడు శ్రీధర్.

శ్రీధర్‌తో ఎలా మాట్లాడాలో, ఏం మాట్లాడాలో కాసేపు ఆలోచించుకుంటూ ఊరుకుంది మధుమతి.

"ఇంకో మూడు నెలలే ఈ విశాఖతో నా అనుబంధం! బి. ఎస్‌సి. కంప్లీట్ అయిపోతుంది" అంది కాసేపాగి.

"ఏం? ఎమ్. ఎస్‌సి. చదవ్వా?" అన్నాడు శ్రీధర్. అతని గొంతు జీరగా, బొంగురుగా ధ్వనించింది.

"ఊఁ హూఁ. మా పేరెంట్స్ ఒప్పుకోవడం లేదు. నాకోసం మాచ్ చూస్తున్నారు" అని గబగబ చెప్పేసి ఊపిరి బిగబెట్టింది మధు, శ్రీధర్ నోటంట ఏమాట వస్తుందో అని ఎదురుచూస్తూ.

శ్రీధర్ ముఖాన్ని పక్కకు తిప్పి ఎటో చూస్తూ కాసేపటిదాకా ఏం మాట్లాడలేదు.

తరవాత గొంతు సవరించుకుంటూ, "మంచిదే, మధూ. గుడ్‌లక్! నీ జీవితంలో నువ్వు అన్ని విధాలా మంచినే పొందాలని కోరుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

అంతేకానీ — 'మనిద్దరం ఒకరికోసం ఒకరం. నే నుండగా నీకు వేరే వాడితో పెళ్ళేమిటి?' అనలేదు.

మధుమతి హృదయం తీవ్రంగా గాయపడింది. దెబ్బ తిన్న ఆత్మాభిమానంతో రోషపూరితంగా అన్నది: "థాంక్స్. ఇంతగా నా మంచిని కోరే వాళ్ళు వేరే ఎవరుంటారు? ఈ పిచ్చిదానికి బాగా బుద్ధిచెప్పారు..." ఆ పైన మాటలు పెగలక, పొంగి వచ్చే దుఃఖాన్ని అపుకోవడానికి ముఖాన్ని పక్కకు తిప్పుకుంది.

శ్రీధర్ మెల్లిగా మధు చెతిని తన చేతిలోకి తీసుకోబోయాడు. విదిలించేసింది.

"నన్ను క్షమించు, మధూ! నాకు తెలియకుండానే నేను నీ కేమయినా ఆశలు కల్పించానేమో?" అన్నాడు నూతిలోంచి మాట్లాడుతున్నట్టు.

"లేదు. మీరు కల్పించలేదు. నేనే కల్పించుకున్నాను. ఒక ఉన్మాదినిలాగా మీ వెంట పడ్డాను. మీకు గర్ల్ ఫ్రెండ్స్‌తో తిరగడం ఒక హాబీ అని తెలుసుకోలేక పొరపడ్డాను. ఇన్నాళ్ళకి నా కళ్ళు తెరిపించారు" అన్నది మధు ఏడుస్తూ.

దోషిలాగా మౌనం వహించాడు శ్రీధర్.

కాసేపు ఏడ్చాక, చివాలున లేచి నించుంది మధు. "చాలు. ఇక రేపటి నుండి నన్ను కలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించకండి. ఇలా బాయ్ ఫ్రెండ్స్‌తో తిరిగే రకమని తెలిస్తే అందరూ నా మొహంమీద ఉమ్మేస్తారు" అంటూ గబగబ గుట్ట మీద నుండి దిగ

మొదలుపెట్టింది. నెమ్మదిగా లేచి అనుసరించాడు శ్రీధర్.

రోడ్డు మీదికి వచ్చాక తన దారిని తాను విసవిసా నడిచిపోతూన్న మధు దగ్గరగా వెళ్ళి, "ప్లీజ్! మధూ! ఒక్కసారి కారెక్కు. రేపటి నుండీ నీ కసలు కనపడను. నువ్వింత దూరం నడిచి వెళ్ళలేవు. ఈ దగ్గర్లో ఎక్కడా టాక్సీలూ, రిక్షాలూ కూడా దొరకవు. ఈ కాసేపూ నా ఉనికి భరించలేవా?" అన్నాడు ప్రాధేయపూర్వకంగా.

నిప్పులు కక్కుతున్న, నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో అతన్ని చూసింది మధు. ఏం చూసిందో మరి! వెనక్కి వచ్చి నెమ్మదిగా కారులోకి వచ్చి వెనక సీట్లో కూర్చుంది. శ్రీధర్ నిశ్శబ్దంగా నిట్టూర్చి వచ్చి స్టీరింగ్ ముందు కూలబడ్డాడు.

అక్కడి నుండి హాస్టలు దగ్గరికి వచ్చే దాకా మధు కళ్ళు ధారాపాతంగా వర్షిస్తూనే ఉన్నాయి.

హాస్టలు ఎదుట కారు ఆపాడు శ్రీధర్. తలుపు తెరుచుకుని దిగబోతూన్న మధుని చూసి, "మధూ! చివరిసారిగా ఒక్క మాట" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

తిరస్కారంగా చూసింది మధు.

"నేను నీకు అర్హుణ్ణి కాను, మధూ! నా కిదివరకే ఒక సారి పెళ్ళయింది!"

తలమీద పిడుగు పడ్డట్టు తుళ్ళిపడింది మధు. షాక్ తిన్నట్టు ఆమె ఒళ్ళంతా జలదరించింది. తూలి పడిపోతానేమో అనుకుని డోర్‌ని పట్టుకుని తనని తాను నిలదొక్కుకుంది.

శ్రీధర్ మళ్ళీ మాట్లాడలేదు. స్టీరింగ్ దగ్గర నుండి లేవలేదు. భయంకర నిశ్శబ్దం.

రెండు నిమిషాలకి తేరుకుని ... ఎలాగో కారులోంచి దిగి హాస్టల్లోకి చరచర వెళ్ళిపోయింది మధుమతి.

ఇక కనబడదేమో అన్నట్లు ఆమె వెళ్ళిపోతూన్న వైపు తదేకంగా చూశాడు శ్రీధర్. ఆమె కనుమరుగయ్యాక కారుని స్టార్టు చేశాడు. అతనిలోని బలమంతా ఎవరో చేత్తో తీసేసినట్టు పోయింది. ఎక్కడలేని నీరసం ఆవరించుకుంది.

'భగవాన్! నాకు స్థైర్యాన్ని ప్రసాదించు!' అని ప్రార్థించాడు మనసులో.

6

మూడు రోజులు గడిచాయి. ఈ మూడు రోజులూ ఒక పేషెంటు లాగా తన రూములో పడి ఉన్నది మధుమతి. ఈ స్థితిలో స్నేహితురాల్ని విడిచి వెళ్ళలేక సుధ కూడా ఉండిపోయింది.

ఇంచుమించు హాస్టల్లోని జనమంతా ఇళ్ళకు వెళ్ళిపోయారు. చెదురుమదురుగా అక్కడక్కడ ఒక్కో విద్యార్థిని కనబడుతున్నది. హాస్టలు బావురు మంటున్నది.

నాలుగవ రోజు మధ్యాహ్నం పక్క మీద బోర్లా పడుకుని, కిటికీగుండా చూస్తూ ఆలోచనలో మునిగి ఉన్న మధుమతి పక్కన వచ్చి కూర్చుంది సుధ.

"మధూ! ఎన్నాళ్ళిలా ఆలోచించి మతి పోగొట్టుకుంటావ్? మా ఊరు వెళ్ళిపోదాం, పద. కొన్నాళ్ళు మా ఇంట్లో ఉండి తరవాత మీ ఇంటికి వెళుదువు గాని. అమ్మ కూడా నిన్ను చూసి చాలా రోజులయిం దంటోంది" అంది లాలనగా.

మధుమతి దృష్టిని సుధ వైపు మరల్చింది. "వెళ్ళిపోదాం, సుధా! రేపొక్క రోజు ఓపిక పట్టు. ఏమిటో నాకు దేనిమీదా ఆసక్తి లేకుండా ఉంది. నిస్సత్తువగా ఉంది. చచ్చిపోతే బాగుండు ననిపిస్తోంది." మధు కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఛా! ఏమి టా మాటలు!" సుధ మందలించింది. "అటువంటి నయవంచకులకోసం జీవితాలని అంతం చేసుకుంటే ఈ లోకంలోని ఆడవాళ్ళంతా ఆత్మహత్యలు చేసుకోవలసి వచ్చేది. జరిగిందంతా ఒక పీడ కల అనుకొని మరిచిపో. నీ జీవితమంతా ముందుంది. ఇదొక దుస్సంఘటన. అంతే."

మధుమతి సుధ ఒడిలో తల ఉంచుకుంది. "నీకు తెలియదు, సుధా, నే నెంతగా అతన్ని ఆరాధించానో! అతనికి పెళ్ళయిందన్న మాట అబద్ధమని ఎవరైనా వచ్చి చెబితే బాగుండునని ఇప్పటికీ అనిపిస్తోందంటే ... ఆలోచించు! అతనెప్పుడూ సభ్యత మరిచి నా దగ్గర ప్రవర్తించలే దసలు. కానీ, మనసుని గాలం వేసి లాగే ఆ చూపులూ, అంతులేని వాత్సల్యంతో కూడిన మాటలూ — అదంతా అబద్ధమేనని ఇప్పటికీ నమ్మలేక పోతున్నాను. ఎంతగా మోసపోయాను! ఇంతగా వంచించడానికి నే నతనికి చేసిన అపకారం ఏమిటి?" అంటూ సన్నగా ఏడవసాగింది.

"ఇదుగో! ఇలా అంటేనే నాకు కోపం వచ్చేది. అతను ఏమంత ఘనుడని అతనికోసం ఇలా తపిస్తున్నావు? నిజం చెప్పాలంటే అత న్నిప్పుడు, నువ్వు విపరీతంగా అసహ్యించుకుని బేఖాతరుగా రొమ్ము విరుచుకొని తిరగవలసింది. నీ కింత పిచ్చి ఎలా పుట్టుకుందో నా కర్థం కావటం లేదు." తెచ్చిపెట్టుకున్న చికాకుతో అన్నది సుధ.

ఇంతలో బయట ఎవరో వచ్చినట్టు చప్పుడయింది.

"లోపలికి రావచ్చునా?" శాంతి గొంతు వినపడింది గుమ్మం దగ్గర.

మధు గబగబ లేచి కళ్ళు తుడుచుకుంది.

సుధ లేచి, "రా, శాంతి" అంటూ ఆహ్వానించింది.

శాంతి లోపలికి వచ్చింది. "ఎలా ఉన్నారో చూసి వెళదామని వచ్చాను. అబ్బ! పక్షులు లేని పంజరం లాగా హాస్టలు బోరుబోరుగా ఉంది. మీ రెలా ఉండగలుగుతున్నారో గాని! ఏమ్రా! మీ రిద్దరూ రెండు రోజులు నా గెస్ట్‌గా వచ్చేయకూడదూ? అరె, మధూ! ఏమి టీ అవతారం? ఏమయింది? ఒంట్లో బాగా లేదా?" అంటూ కుర్చీ లాక్కుని మంచం దగ్గరగా కూర్చుంది శాంతి గలగల వాగుతూ.

మధు ఒక శుష్కహాసం చేసింది.

"ఒంట్లో బాగులేదనే ఉండి పోవలసి వచ్చింది. రేపో, ఎల్లుండో మేంకూడా బండెక్కేస్తాం" అంది సుధ.

"అయితే, నేను లక్కీగా వచ్చా నన్నమాట. ఫర్వాలేదు. ఈ వేళ మాట్నీకి పోదామా?"

శాంతిని చూస్తూన్న మధుకి మంటగానే ఉంది. ఈ అమ్మాయి మూలంగా కదూ శ్రీధర్ పరిచయమయ్యాడు.

శాంతి ఇవేవీ పట్టించుకోనట్టు ఏవేవో ఒక పావుగంట వాగి ఇహ వెళతానని లేచింది.

సాగనంపడానికి సుధకూడా గుమ్మం దాటి ఇవతలికి వచ్చింది.

వరండాలోకి వచ్చాక శాంతి నిలబడి, "సుధా! నే నొక చిన్న పని మీద వచ్చాను." అంటూ హాండ్‌బాగ్ తెరిచి ఒక నీలం కవరు తీసింది బయటికి.

"ఇదుగో, ఇది మధుకి ఇవ్వాలని వచ్చాను. కాని, తన వైపు చూస్తుంటే ఇది ఇవ్వడానికి ధైర్యం చాల్లేదు. ప్లీజ్! నువ్విచ్చెయ్యి" అన్నది ప్రార్థనాపూర్వకంగా.

"ఎవ రిచ్చా రిది?" అన్నది సుధ కరుగ్గా.

"అన్నయ్య."

"మీ అన్నయ్యకు ఆడపిల్లల జీవితాలతో చెలగాటమాడటమంటే ఒక ఆట లాగా ఉందనుకుంటాను. పువ్వు లాటి నా మధు హృదయాన్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా నలిపాడు. ఇలాంటి ఉత్తరా లిచ్చి చచ్చిన పాము నింకా చంపవద్దని నే నన్నానని చెప్పు" అంది సుధ, రవ రవ రగులుకు పోతూ.

"సుధా!" దీనంగా అంది శాంతి "అన్నయ్యను చూస్తే నువ్విలా అనవు. పిచ్చివాడిలా అయిపోయాడు. అన్నయ్య మోసగాడు కాదు, సుధా! తనే జీవితంలో మోసగించబడ్డాడు. ఈ ఉత్తరం మధు చేత చదివించే పూచీ నీది. ఇది చదివితే తప్పకుండా మీ అపోహాల్నీ తొలగిపోతాయి. మధు నీకేనా — నాకు

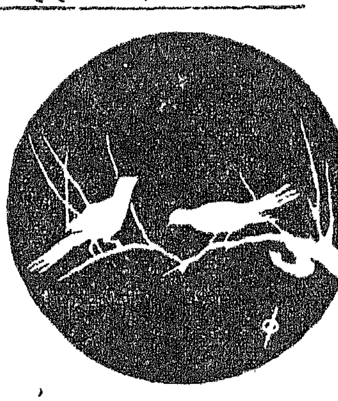

జంట

చిత్రం— డి. పండరి (సంగం)

మాత్రం స్నేహితురాలు కాదా? నీ అంత ప్రాణప్రదంగా నేను తనని చూసుకోలేక పోవచ్చు. కాని, అన్నయ్య జీవితంలో రాదనుకున్న వసంతాన్ని చిగిరింపజేసిన తనంటే నాకు ఎంతో గౌరవం, అభిమానం. ప్లీజ్! అర్థం చేసుకో. ఈ పని నువ్వు చేయాలి. తప్పదు." సుధ చేతిలో ఆ కవరును కుక్కి, గబగబ వెళ్ళిపోయింది శాంతి.

చేతిలోని కవరుతో అలా నిలబడిపోయింది సుధ. దీన్ని మధుకి ఇవ్వడమా? మానడమా?

కాసేపు ఆలోచించి, కవరును తీసుకుని గదిలోకి వచ్చింది. గుమ్మం వైపే చూస్తూ కూర్చుని ఉన్న మధు సుధ చేతిలోని కవరు వంక ప్రశ్నార్థకంగా చూచింది.

మౌనంగా కవరు తీసుకెళ్ళి మధు పక్కను ఉంచింది సుధ.

"ఏమి టిది?" అన్నది మధు, ముఖం చిట్లించి.

"శాంతి ఇచ్చింది!" అంది సుధ తప్పు చేసినట్టు.

"అంటే?"

"శ్రీధర్ ఇచ్చాడట."

పాముకాటు తిన్నదానిలాగా అయిపోయి, "శ్రీధర్ ఇచ్చాడా? నువ్వెందుకు పుచ్చుకున్నావు, సుధా?" అంది. "ఆ కవరు చూస్తుంటే నా ఒళ్ళంతా మండుకు పోతోంది. ఇలాంటి నీలం కవర్లు రాయవలసింది నాకు కాదన్న సంగతి ఆ పెద్ద మనిషికి తెలియలేదు కాబోలు. సుధా! దీన్ని నువ్వే చింపేసి అవతల పారెయ్."

మధు కంఠం వణికింది.

సుధ నెమ్మదిగా అంది: "శాంతి ఏమేమిటో చెప్పింది అతన్ని గురించి. నా కొక్కటీ తిన్నగా అర్థం కాలేదు. నే నలా అయోమయంలో ఉండగా, నా చేతిలో ఈ కవరుంచి వెళ్ళిపోయింది. దీన్ని చదవమని నేను బలవంతంచెయ్యను. అది నీ ఇష్టం."

మధు ఏమీ మాట్లాడలేదు. సుధ కిటికీ మీద ఉన్న ఫ్లాస్కు తీసుకుని, కాఫీ పోయించుకొచ్చే మిషతో మధుని ఒంటరిగా వదిలి వెళ్ళిపోయింది.

సుధ వెళ్ళిపోయి చాలా సేపయినా, మధు కవరుని ముట్టుకోలేదు.

'నన్నెందు కిలా చిత్రహింసలకు గురి చేస్తావు, శ్రీధర్?' అనుకుంది లోలోపల.

'నన్నింకా విప్పి చదవ్వేం?' అన్నట్టు కవరు అలా చూస్తోంది మధు వైపు.

చాలాసేపు తటపటాయించి చిట్ట చివరికి కవరును చేతిలోకి తీసుకుంది మధు.

విప్పుతూంటే చేతులు కంపించాయి. స్వచ్ఛమయిన మనసు లాంటి తెల్లని కాగితాలు. వాటిపై చిరపరిచితమయిన అక్షరాలు! ఆ అక్షరాల బారుల వెంట పరుగులు పెట్టాయి మధు చూపులు.

"మధూ!

నే నిలా సంబోధిస్తుంటే నీకు చెప్పలేనంత అసహ్యంగా ఉంది కదూ? ఈ ఉత్తరాన్ని చింపుతావో, చదువుతావో తెలియదు. అయినా, దీన్ని చదివాకే చింపుతావన్న ఆశతో, నా బాధ నీకు చెప్పుకోలేకపోయినా కనీసం నీ మనో వేదనయినా కొంచెం తగ్గిద్దామన్న ఆశ యంతో దీన్ని వ్రాస్తున్నాను. నేను నీకు సన్నిహితుణ్ణి కాలేకపోయినా, ఒక దోషిగా నీ దృష్టిలో ఉండి నీ చేత అసహ్యించ బడకూడదనీ, ఒక మంచి స్నేహితుడుగా నయినా మిగిలిపోవాలనీ దీన్ని వ్రాస్తున్నాను.

నాకు పెళ్ళయింది. ఇప్పుడు కాదు; రెండేళ్ళ క్రితం. ఆ పెళ్ళికి నాకు పెద్ద ఇష్టమూ లేదు, అయిష్టమూ లేదు. పెద్దవాళ్ళు ఇష్టపడి పట్టుబట్టారు. అందులో పెద్దగా అభ్యంతర పెట్ట వలసిం దేదీ కనపడకపోవడంతో సేలా ఒప్పుకున్నాను. అలా నా పెళ్ళయింది. ఆ పెళ్ళితోనే నా జీవితంలో శూన్యతకూడా మొదలయింది. పెళ్ళికూతురు ఒక పేషెంట్. ఆమెకు లేనికంప్లైంట్ లేదు. సభ్యత విడిచి నీకు అంతా వ్రాస్తున్నాను. ఆమె దాంపత్య జీవితానికికూడా అనర్హు రాలు. పేరుకే వివాహితుణ్ణి కానీ, వైవాహిక జీవితంలోని తియ్యదనా లేవీ నా అనుభవంలోకి రాలేదు. ఆమె తలిదండ్రులు మమ్మల్ని మోసగించారని మా అమ్మా, నన్ను సుఖపెట్టలేకపోతున్నానే అని బాధ పడుతూ నా భార్యా— వీళ్ళిద్దరి మధ్యా నలిగిపోతూ నేనూ... ఇలా ఒక ఏడాది గడిచింది. ఆ ఏడాదీ ఆమెను తీసుకుని తిరగని హాస్పిటలు లేవు. పేరు పొందిన డాక్టర్లందరినీ చూపించాం. ఎంతో మనో వ్యథని ఆ సమయంలో అనుభవించాను. చివరికి ఏ జబ్బో నయం కాకుండానే ఆమె కన్ను మూసింది. ఆ పెళ్ళితో బ్రతుకంటేనే రోత పుట్టిన నేను మళ్ళీ వివాహ ప్రసక్తే ఎత్తుకోలేదు. కానీ, మా వాళ్ళు నాకు తెలియకుండా ఏవేవో ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. ఆ ప్రయత్నాల్లో ఒకటే వాళ్ళు 'మీ' అమ్మ గారితో హాస్టలుకి వచ్చి నిన్ను చూడడం. ఆ తరవాత నా కా సంగతి తెలిసింది. ఆ సందర్భంలోనే నీ ఫొటోకూడా చూడ డం తటస్థించింది. ఆ తరవాత కొన్నాళ్ళకు నీవు నన్ను తిరస్కరించావన్న సంగతి కూడా తెలిసింది. అందుకు నేను బాధ పడలేదు. రెండోపెళ్ళి అనగానే అందరికీ చిన్నచూపు అన్న సంగతి నే నెరుగుదును. నా పెళ్ళి కోసం ఇక ఇప్పుడిప్పుడే ప్రయ త్నాలు చేయవద్దని మా వాళ్ళకికూడా గట్టిగా చెప్పి, నీ సంగతికూడా అప్పుడే విస్మరించేశాను.

నిన్ను ప్రత్యక్షంగా చూశాక, నీ గానం విన్నాక నీ లోని ఏ ఆకర్షణో నన్ను పట్టి నీ వైపు లాగడం ప్రారంభిం చింది. కానీ, నన్ను తిరస్కరించిన అమ్మాయివి నీవే నన్న సంగతి నన్నెప్పుడూ అప్రమత్తుణ్ణిగా ఉంచేది. అందుకే మొదట్లో నీకు దూర దూరంగా మసిలే వాణ్ణి. కానీ, మనసు నిండా నీవే; తలపుల్లో నీ రూపమే. ఎన్ని జన్మల బంధమో తెలియదు! నీ ఆలోచనల్లో నన్ను కట్టి పడేసింది. చివరికి నిన్ను చూడకుండా ఉండలే ననిపించింది. ఎంతో ఆలోచించాక, మరెంతో మానసికసంఘర్షణకలోనయ్యాక ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను. నీ కిష్టం లేని పెళ్ళి ఎలాగూ జరగదు. స్నేహం చేస్తే తప్పేమిటి? ఒక మంచి స్నేహితు డుగా నయినా ఉండతగనా అనుకున్నాను. ఆ నిశ్చయానికి వచ్చాక నీతో హాయిగా మాట్లాడగలిగాను. నిర్భయంగా తిరి గాను. కానీ, నాకు తెలిసినంత వరకు నే నెప్పుడూ నీ దగ్గర అవధులు దాటి నట్టు గుర్తు లేదు.

నీకు తెలియదు— నీ చేత త్యజించబడ్డ రెండో పెళ్ళివాణ్ణి నేనేనని! తెలిస్తే న న్నెంత అసహ్యించుకుంటావోనని, కనీసం నిన్ను చూసుకునే అవకాశమయినా లేకుండా పోతుందేమోనని స్వార్థంతో నేను కూడా ఆ సంగతి నీకు తెలియజెయ్య లేదు. అది నిజంగా నా తప్పే.

మధూ! నీతో స్నేహం చేసిన దగ్గరనుండి నే నెంత మానసిక వ్యథను అనుభవించానో, నన్నునేను నిగ్రహించుకోవ డానికి ఎంతగా ప్రయత్నించానో నాకూ, ఆ భగవంతుడికే తెలుసు. కార్లో నా పక్కన కూర్చుని ఉన్న నిన్ను చూస్తుంటే అలా నిన్ను తీసుకుని అందరికీ దూరంగా ఎక్కడైనా పోదామని ఎంతో బలవత్తర మైన కోరిక కలిగేది. సముద్రపు ఒడ్డున నీ మధురగానం వింటూ ఉంటే నీ ఒడిలో తల ఉంచుకొని ఆ పాట వినాలని పించేది. నీ చేయి పట్టుకుని కొండ లెక్కుతున్నప్పుడు ఆ చేయి పట్టుకుని దగ్గరకు తీసుకుని నా మనసంతా విప్పి నీ ముందు పరిచేయాలనిపించేది. కానీ, అశక్తుణ్ణి. వీటిలో ఏ ఒక్కటీ వ్యక్తం చేయలేకపోయాను.

ఆఖరికి తప్పలేదు. నిజం చెప్పేయవలసి వచ్చింది. ఇప్పుడు చెప్పు. నేను చేసింది తప్పేనా? నేను మోసగాడి నేనా? ఈమూడు రోజులూ నిన్ను చూడక మూడు యుగా లయినట్టుంది. ఈ లోకమంతా శూన్యంగా, అంధకారంగా కనిపిస్తున్నది. మధూ! నువ్వు న న్నెంత అసహ్యించుకున్నా సరే, ఒక్క మాట చెప్పదలుచుకున్నాను. నీవు లేనిది నా జీవితానికి అర్థమే లేదు. నీ కెవరితోనో పెళ్ళవుతుందనుకుంటే, నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోబోయేవాణ్ణి హత్య చెయ్యాలన్నంత కసి నాలో పుడుతున్నది. నీవు నా కోసమే పుట్టావు. లేకపోతే నీ కోసం ఇంతటి ఉన్మాది నెలా అవుతాను? నే నిప్పుడిక దేనికీ, చివరికి నీ ఏవగింపుకికూడా భయపడ్డం లేదు.

ఈ ఒక్క ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పు. అంతా తెలుసుకున్నావు కదా? మన వివాహం నీ కంగీకారమేనా? ఇక ఎక్కువ కాలం వేచి ఉండేటంత సహనం నాలో లేదు.

రేపు ఉదయం ఏడు గంటలకు వస్తాను. నీ కంగీకారమైతే కారు హారన్ వినగానే నువ్వే నా దగ్గరి కొచ్చెయి. లేదా — నీ అసమ్మతి తెలియజేయా లంటే — నా కిష్టం లేదు అని ఒక చీటీ ముక్క వ్రాసి ఎవరిచేతనన్నా పంపించు. నీకు అంగీకారం లేకపోతే ఈ జీవితంలో ఇక నీకు కనపడనని హామీ ఇస్తున్నాను. ఫలితంకోసం వేయికళ్ళతో నిరీక్షిస్తూ, క్షణాలు లెక్కపెడుతున్న. . .

నీ కోసం. . .

—నీ శ్రీధర్."

ఊపిరి బిగబెట్టి ఒక్క గుక్కలో ఉత్తరమంతా చదివింది మధుమతి. ఒక సారి, రెండుసార్లు, మూడు—లెక్కలేనన్ని సార్లు చదివింది.

సుధ కాఫీ ఫ్లాస్కు తీసుకుని తిరిగి వచ్చేసరికి మధు బోర్లా పడుకుని, దిండులో తల దూర్చి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నది.

* * *

మరునాడు ఉదయం హాస్టలు ముందు పొడుగాటి నీలం కారు వచ్చి ఆగింది. హారన్ మూడుసార్లు మ్రోగింది. డోర్ తెరిచి ఉంచి, పడిలిపోయిన ముఖాన్ని స్టీరింగ్ కానించి కళ్ళు మూసుకున్నాడు శ్రీధర్. నిద్రలేని కళ్ళు మండిపోతున్నాయి. ఆలోచనలతో పగిలిపోయిన తల పోటు పెడుతూంది. ఇదొక పరీక్ష! దీని ఫలితం కోసం వేచి ఉండటం కూడా అతనికి దుర్భరంగా ఉంది. తనొక పిచ్చివాడు! మధు ఎందుకు వస్తుంది? అనుకున్నాడు రెండు నిమిషాలు పోయాక. మూడు, నాలుగు, అయిదు నిమిషాలయింది. "ఇష్టం లేదు" అంటే తాను భరించగలడా? ముందే వెళ్ళిపోవడం మంచిది! కనీసం ఊహల్లో నయినా ...

పక్కన చప్పుడయింది. మెల్లిగా కళ్ళు తెరిచాడు. మధు కూర్చుని తలుపు వేసింది.

వాడిపోయిన ముఖం తెల్లగా మెరు స్తూంది. చెదిరిన ముంగురులు నుదు టిపై పారాడుతున్నాయి. తెల్లని దుస్తులలో మంచులో తడిసిన మల్లె పూవులా ఉంది. పోగొట్టుకున్న వస్తువు తిరిగి లభించినట్లు తనివితీరా చూస్తూ అలా కూర్చున్నాడు శ్రీధర్! మధుమతి ఒకసారి కళ్ళెత్తి చూసి, తిరిగి తల వంచుకుంది.

కాసేపటికి తేరుకుని, కారు స్టార్టు చేశాడు శ్రీధర్. నున్నటి తారు రోడ్డుపై కారు నెమ్మదిగా జారిపోతూంది. ఒక చేత్తో స్టీరింగ్ పట్టుకొనే రెండో చేతిని మధు నడుం చుట్టూ వేసి దగ్గరకు లాక్కున్నాడు.

అతని భుజంపై తల వాల్చి ఉండి పోయింది మధుమతి. ఆమె కన్నీళ్ళు అతని భుజంపై వెచ్చగా తగిలాయి. ఆమె ముఖాన్ని పైకెత్తి పెదవులపై గాఢంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

"మధూ! నా మధూ! నా కిప్పుడు శాంతి లభించింది. ఇలా ... నిన్ను ... నా ఇష్టం వచ్చిన లోకాలకు ఎగరేసుకు పోతాను." ఇక ఎప్పటికీ వదల్లేనట్టు గట్టిగా అదుముకున్నాడు.

అలా ... విశాఖను వదిలి ... కారు పోతూనే ఉంది. ఎండ వచ్చినా, ఇంకా చలిచలిగానే ఉంది. ఇండ్ల ముందు పెద్ద పెద్ద ముగ్గులు తీర్చి దిద్ది ఉన్నాయి. కళకళలాడే గొబ్బెమ్మలు ఈ ప్రేయసీ ప్రియుల సమాగమానికి సంతోషించి ఫక్కున నవ్వుతున్న ట్లున్నాయి.

శ్రీధర్ భుజం మీద నుండి ఇవన్నీ చూస్తున్న మధుమతి, "ఇది ధనుర్మాసం కదూ? పెద్ద ముగ్గులు తీర్చారు" అంది.

"కాదు!" అన్నాడు శ్రీధర్. "ఇది మధుమాసం! మనకోసం!" ★